

SEX=БАЛЯСЫ

ТАТАЎ СТЫЛЬ

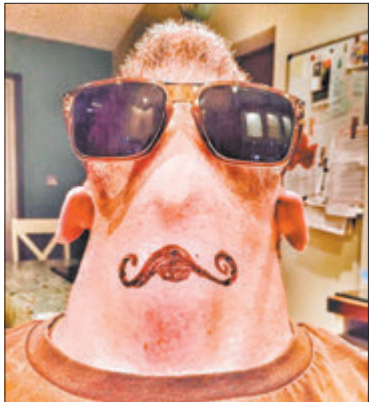
Чытачы, што кожны з вас узяў ад свайго бацькі? Упэўнены, будзе мноства варыянтаў адказаў — як станоўчых, так, магчыма, і не вельмі. Памятаеце, як жартаваў Сямён Слепакоў, калі яшчэ гуляў у КВЗ за зборную Пяцігорска? «Тата абяцаў схадзіць у запарк? Тата схадзіў!» («— Тата, калі ты ўжо выкінеш гэтыя старыя санкі? — Гэта легендарныя санкі, дачка! Ранкам я цябе на іх у садок вазіў, а вечарам мяне на іх мамка з гаража забірала».) Я, напрыклад, узяў уменне секцы дровы і мыць посуд пры адсутнасці гарачай праточнай вады. («— Тата, а чаму мы ўвесь час ядзім бульбу «ў мундзірах», а нашы суседзі пастаянна смажаць шашлык? — А гэта, сыноч, таму, што яны гультаі. Яны не хочучь яе саджаць, акучваць і збіраць каларадскіх жукоў».) Брат уменняў узяў яшчэ больш. Як жартую: дайце яму адмысловы станок і пакажыце, як рабіць аграньванне каштоўных камянёў, — ён гэта зробіць. Усіх, у каго ёсць такі станоўчы досвед, — віншую. Як спяваў Уладзімір Высоцкі: «Значыць, патрэбныя кнігі ты ў дзяцінстве чытаў!»

Іншымі словамі, добра, калі побач быў чалавек, які здолеў цябе нечаму навучыць, перадаць нешта, штосьці ўкласці. («Хлопчык становіцца мужчынам, калі ў яго ўпершыню знікае другая шкарпэтка».) Ды і для любой дачкі ў дзяцінстве ён — яшчэ той аўтарытэт. («Дзяцінства ў дзяўчынке заканчваецца тады, калі яе ўпершыню завуць не есці, а гатаваць».) Бацька ж дрэннага не параіць, праўда? (Усё з таго ж ранейшага рэпертуару Слепакова: «Папа знае, папа пожыл, стих на музыку полОжил».) Гэта я ўсё да чаго хілю?

Можа, чулі, што апошнім часам ва ўсім свеце набывае папулярнасць стыль у адзенні, які так і называецца — татаў стыль. Што ён з сябе ўяўляе? Калі каротка, гаворка пра «брыдкага» выгляду расцягнутыя світары, такія ж кашулі і красоўкі. («Існуе легенда, што рэчы пасля сваёй смерці трапляюць на лецішча».) Мода на «бацькоўскія» рэчы з'явілася пасля таго, як адзін модны дом выпусціў калекцыю з мешкаватымі блейзерамі і «варанымі» джынсамі. Гэта тое, што насілі некалі бацькі цяперашніх тынэйджараў. Фактычна ў якасці модных тэндэнцый спецыялісты адзначылі стыль 1990-х гадоў. І вось гэтыя рэчы чамусьці (ці не з падачы найперш маркетологаў?) прыглынуліся сучаснаму пакаленню, хоць і час зараз іншы, і настальгіі па мінулым у яго быць не можа. («— Мне падабалася ў 90-я, я з задавальненнем бы туды вярнуўся. Можа, яшчэ і збудзецца, хто ведае. — Я вельмі выбачаюся, але вы з якога боку паяльніка былі?»)

Дарэчы, трэба асобна сказаць пра красоўкі. Шпількі, як канстатуюць спецыялісты ў гэтай галіне, імкліва выходзяць з моды. А «татавы шўзы», якія дакладна капіруюць абутак усё тых жа 1990-х гадоў, такімі ж шпаркімі тэмпамі набіраюць папулярнасць. («Хачу, каб заўтра мама надзела на мяне футра і рукавічкі і павяла ў садок, а на работу я не хачу».) За 2017 год продажы туфляў на абцасках упалі ў ЗША на 11 працэнтаў, а за той жа год прыбытак ад рэалізацыі спартыўнага абутку дасягнуў 20 мільярдаў долараў. «Татавы красоўкі» ўжо стала модным насіць не толькі са спартыўным адзеннем, але і са... строгімі касцюмамі, і з сукенкамі. Ці маглі бацькі цяперашніх юнакоў і дзяўчат некалі нават уявіць такое? («У недалёкім будучым сядзяць дзед з унукам, размаўляюць: «Дзеда, а ты адкуль столькі ўсяго ведаеш?» — «Дык ты пагуглі з маё...») Тут галоўнае, каб на фоне ўсіх гэтых навамодных тэндэнцый абышлося без перагібаў, як яно часта бывае на Захадзе. («— У спартыўным абутку нельга. — Кеды з сукенкай — гэта трэнд, ведаць трэба! — Можа быць, але правілы ёсць правілы. Так што, мужчына, прабачце».)

А то вось вам гісторыя ў тэму — пра гарачых італьянскіх мужчын. Ну, сярод іх жа таксама могуць быць таты, так? («— Вы гарантуеце, што сродкі пойдуць менавіта дзецям? — Усе мы чые-небудзь дзеці...») У гэтай краіне кароткія штаны настолькі модныя і папулярныя, што нават надыход зімы не можа прымусіць моднікаў пераапрацаваць іх нешта па сезоне. І ведаеце, што яны прыдумалі? Насіць маленькія шалікі на... кожнай шчыкалатцы. Далібог, гэта ж фэйк! Рынак такіх хустак (!) і шалікаў (!) у Італіі зараз, калі верыць сеціву, на ўздыме, дызайнеры прапануюць розныя мадэлі ў розных колерах. Ну, вось чаму такія таты могуць навучыць дзяцей? Хаця... («Пакаленне, якое зараджала вяду тэлевізарам, асуджае пакаленне, якое лавіла пакемонаў тэлефонам».)

Затое барадачы ў сацыяльных сетках проста пазабаўляліся, прыдумаўшы новы трэнд. Яны ж вясёлыя, чаму б не адравацца! («Жывеш-жывеш сабе, а потым — бац! І шаснаццаць ужо не табе, а дзецям!») Барадачы сталі рабіць сэлфі з аптычным падманам: фатаграфуюць сваю расліннасць на твары, гледзячы ў столь. У залежнасці ад ракурсу вушы бачныя або не, шыя аказваецца на месцы твару, а барада выконвае ролю валасоў на галаве. Некаторыя нават малююць на шыі твары ці начэпліваць яшчэ і сонечныя акуллары. Карацей, гэта трэба бачыць (гл. фота). («Да таго часу, калі ты зразумееш, што твае бацькі мелі рацыю, у цябе ўжо будзе сын, які будзе лічыць, што ты не маеш рацыі».)

...Калі ж сур'ёзна, у нас па ўсёй краіне пачалі адкрывацца «Тата-Залы» — месцы, дзе маладыя таты могуць бясплатна бавіць вольны час са сваімі дзецьмі, займацца фізкультурай. («— Тата, я больш ніколі не пайду з табой на санках катацца! — Маўчы, сыноч! Вязі, давай!») Што можа быць лепш?! Татаў стыль — ён такі!

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «43».)
— Як даведалася, што прайшла кастынг?

— Насамрэч, каб патрапіць на тэлевізійны кастынг, трэба было спачатку прайсці перадкастынг. І вось пра тое, што прайшла яго, даведалася зусім нечакана. У пачатку верасня захварэла на бронхіт, і ў адну цудоўную раніцу ў пакой зайшла мама і паведаміла гэтую навіну. Шчыра, тады ў мяне ўзніклі розныя эмоцыі: я і радавалася, і перажывала, што з-за хваробы доўга нічога не рэпэціравала. У выніку мы паехалі на кастынг, ён цягнуўся доўга. Але ўсе гэтыя чаканні былі таго вартыя. Літаральна праз пару дзён нам патэлефанавалі і сказалі: «Вы прайшлі». Адчуванні былі тады такімі, што словамі не перадаць! Спачатку — шок, нічога не магла зразумець, потым была вельмі шчаслівая, ну а затым пачалася доўгая і карпатлівая падрыхтоўка да праекта.

— Як ты лічыш, на «Голасе» трапіла да «свайго» настаўніка?

— Спачатку думала, што буду ў Леаніда Агуціна. На жаль, калі да мяне дайшла чарга, у яго ўжо ўсе месцы ў камандзе былі заняты. Але я не пашкадавала аб тым, што трапіла да Дзімы Білана. Ён цудоўны чалавек, адзін з самых шчырых настаўнікаў, з якімі ўдалося папрацаваць.

— Калі параўнаць гэты праект і ўдзел у дзіцячым «Еўрабачанні», які з іх быў для цябе цяжэйшым?

— «Голас» — самы першы праект і таму самы цяжкі. Хваляванне было каласальнае. А што датычыцца «Еўрабачання», у нацыянальным адборы эмоцыі, вядома, прысутнічалі, але я не магу сказаць, што гэта было таксама, як на «Голасе». Магчыма, з прычыны меншай колькасці канкурсантаў. І, як той казаў, дома і сцены дапамагаюць! Калі гаварыць пра фінал «Еўрабачання», там я была больш-менш спакойная. Можа, таму, што ў мяне былі і тэмпература, і кашаль, і я больш засяроджвалася не на хваляванні, а на тым, каб не закахляцца (смяецца). Калі ж зразумела, што нічога не адчуваю ў горле, ніякага пяршэння, стала самым упэўненым чалавекам!

— У цябе шмат часу займае творчае жыццё. Ці хапае яго на школу?

— Калі пачала прапускаць урокі з-за праектаў, настаўнікі пачалі гаварыць пра тое, што нехта нешта не давучыў... Паколькі я выдатніца, то гэтыя маленькія хібы былі досыць прыкметныя. Натуральна, мне такі вынік не падабаўся, таму

«Мару

пра шматмільённую аўдыторыю»

пачала хутка выпраўляць гэту сітуацыю.

— Ты вучышся ў 10 класе. Ужо абрала, куды будзеш паступаць?

— Пакуль не задумвалася, куды мне ісці пасля 11 класа, хоць да заканчэння вучобы засталася менш як два гады. Але я дакладна ведаю, што ў далейшым хачу звязаць сваё жыццё з музыкай. Хачу дарыць слухачам найперш уласную. У мяне ёсць песні, якія напісала сама, але яны ляжаць у сталё і мне здаецца, што я іх не хутка пакажу. Буду вельмі спадзявацца на тое, што мае ма-

— У цябе ёсць куміры, на якіх імкнешся быць падобнай?

— Я стараюся быць ні на каго не падобнай. Ёсць людзі, якія проста мяне зачароўваюць, скажам, Майкл Джэксан. Я сказала б, што гэта мой музычны эталон, ён адкрываў для нас новую музыку, новае гучанне, гэта чалавек, які ўвесь час працаваў. З новых імёнаў гэта Sevdaliza, Cardi. Як бы гэта дзіўна ні гучала для некага, але мне вельмі падабаецца слухаць класіку, асабліва Бетховена і Баха. З рок-гуртоў — Nirvana, AC/DC. Як бачыце, я спраўдны меламаман (смяецца).

ры некалі спраўдзяцца, што я нарэшце праспяваю свае кампазіцыі, выступаючы перад шматмільённай аўдыторыяй. Так, ведаю, што гэта мара, да якой прыйдзеца ісці доўга, упарта і праз слёзы, але я буду старацца.

— Нядаўна ты была вядучай дзіцячага «Еўрабачання» ў Мінску...

— Так, калі мне казалі пра гэта, я не проста не паверыла, увогуле на хвіліну змоўкла, потым заплакала і праз слёзы спытала: «А хто са мной вядзе?» Я вельмі рада, што была адной з вядучых такога маштабнага конкурсу і працавала побач з такімі выдатнымі людзьмі, як Яўген Перлін і спявачка Зена.

— Ці ёсць у цябе хобі, акрамя музыкі?

— Я амаль увесь свой час аддаю ёй. Аднак у мяне ёсць і мноства іншых захапленняў. Вельмі люблю чытаць, часта знаёмлюся з біяграфіямі вядомых акцёраў або цікавых асабіста для мяне асоб. У прынцыпе люблю глядзець серыялы, як і любы падлетак. У будучыні вельмі хачу навучыцца іграць на барабанах і гітары, таму я гэта з году ў год буду сабе паўтараць, пакуль не навучуся (смяецца). Таксама апошнім часам мне вельмі падабаецца вывучаць мантаж, відэараскадроўку. Акрамя таго, што люблю працаваць з камерай, мне падабаецца перад ёй пазіраваць.

— Ці падабаецца, калі на конкурсах спяваюць твае песні?

— Мінусоўкі маіх «Я самая» і «Stop», у прынцыпе, нельга знайсці ў інтэрнэце. Люблю, калі робяць каверы, і сама запісваю іх на кампазіцыі іншых выканаўцаў у сябе ў «Інстаграме». Што датычыцца менавіта выканання маёй песні, не ведаю чаму, але мне не падабаецца, калі я выконваюць на нейкіх конкурсах. Калі б гэта было новае гучанне, а не дакладнае паўтарэнне майго выканання, то я толькі за!

— Як ставішся да крытыкі?

— Раней увогуле не заўважала. Цяпер рэагую толькі на канструктыўную, хоць у інтэрнэце мала такой. Пісалі рознае: што ў 15 выглядаю на 20, пра маю знешнасць, пра творчасць... Але я зразумела, што на гэта не варта звяртаць увагі. У падлеткавым узросце не выбіраюць, як выглядаць. І я гэта кажу не толькі пра сябе. Вельмі многія канкурсанты, якія былі на дзіцячым «Еўрабачанні», таксама чыталі падобныя каментарыі і ўспрымалі іх вельмі балюча. Ды і не толькі на гэтым конкурсе, на любым іншым праекце таксама такое ёсць. Таму я заўсёды шукаю ў людзях толькі станоўчыя якасці!

Ангеліна НОВІКАВА, студэнтка II курса Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў.

ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12
ад 19 лютага 2009 года выдана
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнік газеты —
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар
СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.
e-mail: info@vziazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве
«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Тыраж 20.008.
Нумар падпісаны ў 19.30 09.01.2019 г.